

מתנות של ג'רום רובינס

אהוד בן-דוד, הרקדן הראשי של להקת בת-שבע, חזר בעיקבות להקתו מסויר-הניצחון בארצות-הברית, באיחור של חודש וחצי. את הזמן הזה הקדיש לריקוד על שתי חתונות - עם להקת הבלט המודרני הממלכתי של הולנד, ועם אשתו הרקדנית, לינדה הודס, שהיא האחראית על הרפרטור-אר בלהקה זו.

חודשים של חוץ-לארץ. ביקורות נלהבות. הבטחות של זהב. רעיונות חדשים. כל מה שאמץ יחסוף בו. אחרי שקלייב ברנס, המבקר הידוע בגמיונותיו, כתב עלי שאין אחד הרקדנים הסובים בעולם במחול מודרני, הסתכל עלי ג'רום רובינס קצת אחרת. מספר אהוד בחיך, כיצד שיכנע את רובינס היקרן לבוא לארץ, אחי רי שבמשך כמה שנים לא שיכנעו אותו כל הפצרותיה של הברווזית.

חווה לימון נתן לי במתנה את אותנו שלו, יצירה אדירה, ואף הבטיח לבוא ולהציג מיד אותה עם הלהקה. גלן טטלי, שזועזע את הולנד במחול מודרני מופשט למעשה (ואני מקבל אותו בהחלט, אם כי כל ה"רמזים הפרטיים ההומוריסטיוואליים של סט"י לא מצאו חן בעיניו) הבטיח לבוא. ואשר לי, גם לי תוכנית חדשה לכוריר-אגרוסיה משלי. למעשה, אני כבר נושא אותה בתוכי כמה שנים, אבל רק הנסיעה הזאת לחוץ לארץ נתנה לי את הדחיפה האמיתית. אולי את האומץ האמיתי. אני רוצה לשלב סרט קולנוע בריקוד שנושא הצטייר במוחי דווקא כרעיון לתסריט, ו-אחר כך עבר את גלגולו לריקוד בלתי סרט.

המפתח החוצה. אני רואה לפני כן-אדם שגור על עצמו כלא מרצון, מספר אהוד. כיום בירר אחד נעל את עצמו בחזר, וזרק את המפתח מבעד לחלון. הוא ערך לעצמו סדריום קבוע, והחליט לנצל כל רגע בצורה היעילה ביותר. אבל, פתי אום התברר לו שבמקום להקפיד על סדר-יומי, הוא שולח מבטים עורגים החוצה. הוא מציץ בחלון, עוקב אחרי העוברים ושבים, ובכל פעם שצעדים מתקרבים להי-רו, הוא קופץ ממקומו ומגלה שהוא בע-צם מחכה שרק יבוא מישהו ויפתח לו את הדלת.

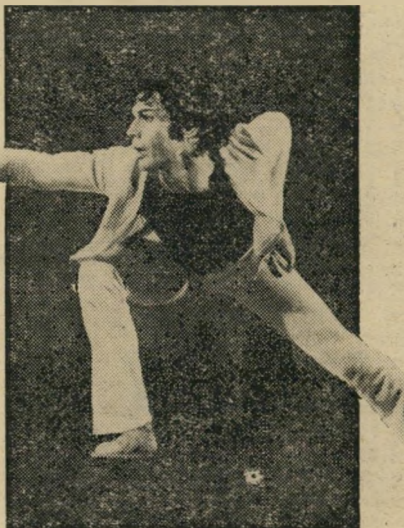
החיים חולפים לפניו בחוץ, ומגרים אור-תו. כשלבסוף הוא פורץ את הדלת כבוח, מתברר לו שהיא היתה פתוחה כל הזמן. נדמה לי שאני, אישית, אולי משום שנשנתיתי או התברתי, הגעתי למסקנה שהאיש בסיפור הזה, הגיע אליה: עליך לעשות את הצעד הראשון קדימה, כדי שמישהו יכול לבוא לקראתך.

תקליטים

פול מקארטני

בא

בפעם ה-13 חילקה אמריקה את האוסקר שלה להקלטות. אלה הם 43 פרסי גראמי,

רקדן בן-דוד, הדלת היתה פתוחה

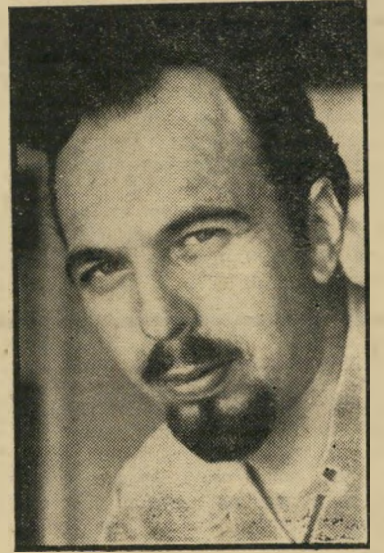
ידיים של מתאגרף וקולו

של פיטואף

מישהו אמר לי פעם שעם שחקנים וזמרים אסור לדבר על תפקידיהם. הם, פשוט, טפשים. (כמוכן שהם לא צריכים להיסגע מזה, כי עובדה, אני ממשיהה להציק להם בשאלות).

אבל לדבר עם יהושע הכט, שהוא גם זמר וגם שחקן, יותר מכל, הוא "מבצע" (לפי הגדרתו, המילה "אמן" היא מטבע לשון פסולה, וצריך לומר תחת זאת, "מבצע"). המבצע את תפקיד המתראיין באר-תה התלהבות מדבקת שהיא נחלת אותם מתימעט העוסקים באמנות ונשארים יל-דים-נפעמים כל חייהם.

אותם מעטים, שחבל להם על כל שעה שהם ישנים במיטתם, אותם מעטים בני-

זמר הכט מכות לגיטימי

מזל, שחיוכו של תינוק ממיס את ליבם, אותם מעטים שכאשר הם עולים על ה-בימה, הם מוציאים את נשמתם אל הקהל. לשמוע את יהושע הכט, שבא לבצע את התפקיד הראשי באופרה הקונסול שיביים מהחברה, גאון קרלו מנוטי, בחודש הבא באנסמבל הקאמרי, מספר על עצמו - זה כמו לשמוע קצין יחסיציבור מתוחכם, ה-מנסה למכור לך תסריט שכולו ניסים, שרק פתי יאמין בהם:

"בעצם, מספר הכט בקול עמוק של סשה פיטואף, זקן של רב רפורמי, מבט שש כוכב-קולנוע וקומה של ספורטאי, חיי-הם שורה של תקריות מאושרות.

"משפחתי באה מרוסיה לארצות-הברית. יותר נכון לומר, ברחתי. כי אבא שלי השתתף במהפכה הרוסית, בצד הלא נכון. הורי באו לניו-יורק, ואחר כך נמשכו אחי-רי בנג'מין בראון לניו-ג'רסי. 150 משפחות

שהקימו שם מין ישוב-קואופרטיבי יהודי, בלב ישוב גוי שלא ראה יהודי מאז ומ-עולם.

"בית-הספר היסודי עבר בשלום. אבל גדול ומפותח כמו היום, והייתי מרביץ שם אנטישמיים גוראים. אני הייתי בן 13, כשהלכתי לגימנסיה, התחילו הבעיות. היו בכול יום לנער אחר. במשך ארבע שנים הייתי צריך להיות בוקסר, ואסור היה לי להפסיד. הפכתי לאגדה. אם הייתי חולה - כל היהודים לא הלכו לבית-הספר.

"אחרי-כך הייתי בוקסר מיקצועי. אלא שמישהו הסביר לי שאני עלול לקבל מכה רצינית בראש. אז הלכתי ללמוד באוניבר-סיטה, ובגיל 23 הייתי מורה לאנגלית.

"התגייסתי לצבא, ולפי כל כללי ההגיון הצבאי שלחו אותי לחיל-הרפואה. אבל גם שם לא השתעממתי. היה לי סידור קבוע עם גוי אחד: אני שמרתי בחג-המולד, ו-הוא שמר ביום הכיפורים. ופעם אחת, בחג-המולד בין משמרת למשמרת (שארבה ארבע שעות) ניגשתי לקנטינה. היה שם שמה. החיילים ישבו ושרו. הצטרפתי אליהם, כי סוף כל סוף, מאחורי אבא שלי היו חמש מאות שנות שירה ושאר-יבשר חונים, ולאמי היו שלושה תיאטראות ב-יורש. שמע אותי המנצח על התזמורת הצבאית, והחליט שאני בריקוד הקול הי-מתאים לו.

"וכך קרה שבמיקרה, כן, שוב במיקרה, פנעה אותי זמרת הסופרן הנודעת רוזה פנסל, והחליטה שאני נולדתי להיות זמר אופרה.

"מאז אני שחקן-זמר באופרה, בתיאטרון גרינדא, במחזמר, במטרופולין אופרה או בנאפולי או ברומא - למעשה הייתי צריך להיות איש למנטה בתיאטרון בניו-ג'רסי, ויחיתרתי בגלל ההזדמנות להיות ג'ון סורל בקונסול (כבר עשיתי את התפקיד באמרי-קה עם מנוטי). והסיבה היחידה לכך ש-אשאר כאן רק חודשיים היא שאני חוזר לארצות-הברית להשתתף בקנדיד של ליאו-נרד ברנשטיין.

"בישראל אני רק שבוע, ואיני יכול להיפטר מן ההרגשה הנפלאה המעירה אור-תי בכל בוקר, כאילו בעצם נולדתי כאן. מה שנראה בעיני מוזר ביותר הוא ש-הלכתי בחורה לבית-המלון, באמצע הלילה, ופתאום הרגשתי שאני הולך עם הידיים בתוך הכיסים.

"בניו-יורק, לעומת זאת, אני תמיד דו-אג להחזיק את אגרופי במצב של היכון. שם, הקאריירה של בוקסר לשעבר, באמת יכולה לעזור לי..."

קטינה ומקסימה

אין ספק, בעיניו של צלם הפקות-התיאטרון מס' 1 של ישראל, יעקוב אגור, היא לא רק יפה אלא גם מיני-

בירור

להזדגף

ולהתקלח

האמרגן-הפסיכולוג דני דגן חשב וחשב - למה בעצם מתוסכל התל-האביבי הצעיר ברוחו?

תיאטראות - יש לו. בתייקפה - יש לו. דיסקוטקים - יש לו. אבל, מקום כזה קטן, לשיחה אינטימית קטנה, בו אפשר ללגום כוסית וגם לשוחח מבלי שיתוספו על עור-התוף שלו, מקום בו אפשר גם לאכול ולשלוח מבט לבמה, שם מתרחש משהו תרבותי כמו איזה מחזה נסיוני או מהדורות-כיס של קברט סאטירי; מין נקר-דה לילית עם אווירה מיוחדת, פעם גיז, פעם פולקלור והעיקר, שיהיה קרוב לכוה-מה, כמו דיונגוף של צהריים שבין שולטן לעץ (שאחרי כסית). ועוד יותר מזה: מקום שגם לאמנים הרוצים עוד כוסית קטנה אחרי עבודת-לילה לשם פרנסה, בקיצור, האיש החליט שבדיוק מקום כזה חסר ב-תל-אביב.

נטל את מועדונו ז"ל של יגוקא, ניפץ ושיפץ והקים קולנוע. ו"להתקלח", זאת אומרת: אם אתה מזמר או מסייט פיוטים, תוכל לערוך את ניסיונותיך מול הקהל

תקום טוב באמצע

חדת ומצלמתו נמשכה אליה שוב ושוב. כל מי שנכח בחזרות על מופע, "גיאמי בוי", שבכורתו ב"תיאטרון העממי" של פשנל-דשא באולם, "דקל" (אז, כמו ש-אומרים - "הדשא הצמיח דקל"), בטוח שזוהי תגלית הערב. אפרים קישון, הבמאי שלה בשעות

תגלית שאוף בובה ליהודים

היום, כשהיא מצלמת בסרטו החדש "השוטר אזולאי", הגדיר אותה, בתוקף תפקידה אצלו, כ"זונה קטינה ומקסימה". אבל, מי שראה את השחרחרות הקטנטנה של להקת פיקוד-מרכז לשע-בר על מסך הטלוויזיה, בסרטי שירי-הלהקות הצבאיות, או בפארוזיה על סרטים משנות השלושים, רשם בזכרונו את ניצה שאול.

אבל, למען האמת ההיסטורית, כש-הלכה להיבחן ללהקת הנח"ל, עוד הי-תה בצופים. אמרו לה: "ילדה, לכו הבייתה". היא הלכה הבייתה וחזרה ל-להקת פיקוד-מרכז. שם גילו שהיא אמי-נס 1.45 מטר, אבל כישרון של כמה טון.

ב"גיאמבו" יש לה הכבוד להיות מיקי-מאוס, סוסו (של סמי) ולהבדיל - בשימלה אדומה ושתי צמות, ילדה קט-נה, חביבה ותמה - כמו שאומר השיר בו היא מופיעה: "ממש בובה".

בקולנוע. ואם אתה פתם בן-אדם, תוכל לאכול ארוחת-ערב ולשלם שש לירות דמי-כניסה (כולל את המשקה, אך לא את ארוחת-הערב).

ישנה כבר פינת-מתיחה למשה טימור, ופינת התחכמויות לדורי בן-זאב. אריק איינשטיין העביר לשם את בית הצעיר ל-נשמת פינמוני האומה, ולפי צו-השעה של הבהמה-המתוחכמת, צריך גם קצת סקס-אפיל פוליטי. לשם כך, מתכוננים לערוך שם את הקלטות התוכנית הסאטירית של שידורי-ישראל, טיפול שורס.

תדריך

השושנה המוקעקעת (הבימה, ה-אולט קטן): בימיו שהחטיא את המטרה, נתון למחזור של טונסי ויליאמס משמעות מלורדטית על חשבון לעג וביקורת חבר-תיים. אלי כהן ומרים זוהר חיים לרגעים, דווקא לקראת הסוף, אבל באולם מרחף צילה של אנה מאיאני.

הבכחאי (קאמרי): שומר נפשו, ובעיקר שומר כספו - ירחק!

במרגלזה (התיאטרון העירוני חיפה): בימיו מחוכם ומלא הומור של מייק אל-פרדס, שהצליח להפוך אוסף של כישרים בינוניים ללהקה מגובשת ולחוויה תיאטרונית.